

og de Meddelelser, der er givet i den Betænkning, hvormed Behandlingen af Grundskyldsspørgsmaalet sluttede i forrige Samling, fulgt Venstres Principper, de Principper, paa hvilke Loven om Skat paa fast Ejendom til Staten hviler. Det socialdemokratiske Forslag, den højtærede Indenrigsministers Forslag, er jo forladt. Man foreslaar ikke mere at bundfælde gammel Uret som gammel Skat, og vor Stilling er givet ved den Redegørelse, der findes i Betænkningen. Naar det ærede Medlem Hr. Pürschel mener, at man vel kan have Sympati for en anden Skatteordning, hvad fast Ejendom angaar, saaledes at Princippet: lige Skat paa lige Jord, kan ske Fyldest, men at dette ikke maa ske ved en Deling af Beskatningen i en Skat paa Bygninger og en Skat paa Jorden, fordi en saadan Beskatningsform efter det ærede Medlems Mening har Udviklingsmuligheder, som det er umuligt at overse, vil jeg sige til det ærede Medlem, at i saa Henseende afviger denne Skat, naar den indføres, ikke fra nogen anden Beskatning hverken af Formue eller fast Ejendom. Det ærede Medlem er ganske ude af Stand til at se, hvilken Udvikling Ejendomsskylden i de kommende Aar vil kunne faa. Der er ikke det fjerneste i Vejen for, hvis man vil lægge en væsentlig forøget Skat paa fast Ejendom, at det kan ske ved en Ændring af Promillen i Ejendomsskyldbekæmpelsen, lige saa vel som det vil kunne ske ved en Ændring af Promillen, hvis Skatten fordeles i Skat paa Jord og Skat paa Bygninger. Den Forklaring kan derfor det ærede Medlem neppe møde med her. Det ærede Medlem maa have ganske anderledes reale Grunde til at gaa imod en saadan Beskatningsændring end den intetsigende Grund, som han her har fremført.

Der er dernæst den tredje Eksamen, som det ærede Medlem indstiller os til, nemlig vor Stilling til Militærspørgsmaalet. Derom skal jeg kun sige ganske faa Ord. Vi glæder os selvfølgelig indenfor Venstre, som sikkert Tilfældet er indenfor alle Partier ikke blot i dette Land, men i alle civiliserede Stater, over de Resultater, som sandsynligvis er vundet ved Forhandlingerne i Locarno. Vi nærer et levende Haab om, at der gennem de Overenskomster, der dér er skabt, og som kan udvikles af det dér tilvejebragte, kan opnaas noget betydningsfuldt for Fremme af Freden i Verden. Forhaabentlig vil man ved at vandre videre frem ad den Vej kunne naa noget afgørende i Retning af Voldgiftstankens Sejr og Sikkerhedens Tilvejebringelse. Men naar man nu

mener, at man paa det, der allerede er skabt i Locarno, straks skal gaa over til Handling paa det militære Problems Omraade, vil jeg erindre om det Forhaabningens Palads, som man opførte paa Genève-Protokollens Grund i Efteraaret 1924. Og selv om den højtærede Statsminister i sin Aabningstale og ogsaa andetsteds har hævdet, at den Aand, der gik igennem Genève-Protokollen, er levende endnu i indflydelsesrige Kredse i Verden, hvilket jeg ingenlunde vil benægte, og hvad jeg ogsaa glæder mig over, maa det dog ikke glemmes, at som Basis for Ordningen af Forsvarsforholdene rundt om i Landene er Genève-Protokollen styrtet sammen som et Korthus. Jeg tror derfor, man i denne Sag bør vente med at tage Hatten af, til man ser Manden. Det er en Læresætning, som flere af dette Tings Medlemmer burde tilegne sig.

I øvrigt kan jeg ikke undlade, da den højtærede Statsminister er til Stede, hvad jeg maa glæde mig over at se, i denne Forbindelse at rette et Par Spørgsmaal til ham. Jeg ønsker at vide, hvad Statsministeren mente, naar han i Aabningstalen sagde, at „det er en Selvfølge, at vi vil vise Opmærksomhed og Hensyntagen overfor den Udvikling i Afrustningsspørgsmaalet, som maatte blive Resultatet af de bebudede Forhandlinger indenfor Folkenes Forbund“. Det er en Selvfølge, at vi vil vise Opmærksomhed og Hensyntagen. Det er virkelig herlige Ord paa Baggrund af det Afrustningsforslag, som den højtærede Minister jo staaer som Talsmand, som den første Talsmand for, og som netop har sat ethvert Hensyn til international Udvikling og internationale Forhold til Side. Og hvad mener videre den højtærede Statsminister, naar han i en Udtalelse til Bladet „Social-Demokraten“ siger, at nye Momenter, der er indkommet i Afrustningssagen ved Folkeforbundets Forhandlinger, maa selvfølgelig iagttages? Maa jeg spørge den højtærede Minister, om det er Regeringens Hensigt nu at stille sig iagttagende i denne Sag? Thi hvis det er Regeringens Hensigt, saa kan den ikke fremdeles fuse frem i denne Sag, som den har gjort til liden Ære for Regeringen og til ingen Gavn for vort Land. Ministeren siger videre i Interviews forskellige Steder, ogsaa paa den højtærede Forsvarsministers Vegne, at han derfor i denne Sag ikke har i Sinde at binde sig, og det har altsaa Forsvarsministeren heller ikke. Jeg vilde sætte overordentlig Pris paa, om den højtærede Minister vilde oplyse det høje Ting om, hvad Meningen hermed er. Hvad er det, man ikke vil binde sig til? Er det